

Књига пророка Данила — сто седамдесет шест

Божанско откривење и коначно буђење: увиди из Данилове визије

Jeff Pippenger

2024-04-06

У десетом поглављу Данилове књиге, Гаврило извршава дело изношења потпуног тумачења књиге пророка Данила народу Божјем последњих дана. Данило представља народ Божји последњих дана, који су, у књизи Откривења, сто четрдесет и четири хиљаде. Као такви, сто четрдесет и четири хиљаде буде се да препознају да су били расејани, као што је Данило представљен у деветом поглављу. Они се такође буде за разумевање да је велики испит којим се одлучује њихова вечна судбина испит иконе звери, који се одиграва пре него што буду запечаћени, и пре него што се време благодати затвори при недељном закону у Сједињеним Америчким Државама. Они тугују због разочарања с којим су се суочили 18. јула 2020. године, и у том стању даје им се призор Христа у Светињи над светињама, као што је Исаија представљен у шестом поглављу.

Та визија, како је представљају и Данило и Исаија, омогућава им да сагледају своје искварено стање пред Господом славе, и обојица бивају понижени до праха. Исаија затим чује питање ко ће поћи од Бога к Његовом народу, и Исаија се добровољно јавља, али најпре бива очишћен.

Тада рекох: Тешко мени! јер погибох; јер сам човек нечистих усана, и пребивам усред народа нечистих усана; јер очи моје видеше Цара, Господа над војскама. Тада долете к мени један од серафима, држећи у руци жив угљен, који беше узео клештима с олтара; и дотаче се њиме уста мојих, и рече: Ево, ово се дотаче усана твојих; и безакоње твоје узе се, и грех твој очисти се. Потом чух глас Господњи где говори: Кога ћу послати, и ко ће нам ићи? А ја рекох: Ево мене; пошаљи мене. Исаија 6:5–8.

Исаија је био очишћен жаром узетим са олтара, а Данило је био очишћен посматрањем узрочне визије огледала, која чини да се посматрач преображава у обличје које посматра. Исаији је речено да однесе поруку народу који слушајући не чује, и гледајући не види.

И рече: Иди, и кажи томе народу: Слушајте заиста, али не разумите; и гледајте заиста, али не схватајте. Учини срце овога народа претилим, и уши његове отежалима, и затвори очи његове; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрате се, и не исцеле се. Исаија 6:9, 10.

Исаија жели да зна колико дуго мора да општи с народом који не разуме и не поима, те зато поставља питање: „Докле?“

Тада рекох: Господе, докле? А он одговори: Док градови не опусте без становника, и куће без људи, и земља не буде сасвим опустошена, и Господ не уклони људе далеко, и

не настане велико опустење усред земље. Исаија 6:11, 12.

Земља која је предмет библијског пророчанства у последњим данима јесу Сједињене Државе, које су „потпуно опустошене“, када се национална пропаст изазива националним отпадништвом недељног закона. Четрдесет први стих једанаесте главе Данила био је предзнакован шеснаестим стихом истог поглавља. У четрдесет првом стиху „велико отпадање усред земље“ поистовећује се с тим да „многи“ бивају оборени. Исаијина порука, на коју се Исус позвао када се обраћао цепидлачним Јеврејима током Своје историје међу људима, показује да, када се некадашњи заветни народ заобилази, тада имају уши и очи које не разумеју нити запажају. Исаијина порука представља последњи позив лаодикијском адвентизму, који се завршава код недељног закона, где се лаодикијски адвентизам избљувава из уста Господњих.

И ући ће и у красну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће утећи из његове руке: Едом и Моав и првенци синова Амонових. Данило 11:41.

Исаији и Данилу је поверена одговорност да упуте последњи позив Лаодикији, а при Даниловом трећем додиру у десетом поглављу он је оснажен за тај задатак.

Тада опет дође и дотаче ме онај који беше као човек на изглед, и укрепи ме, и рече: Не бој се, мили човече; мир теби; буди јак, да, буди јак. И кад ми проговори, укрепих се и рекох: Нека говори господар мој, јер си ме укрепио. Данило 10:18, 19.

Данило је био ојачан да изнесе поруку коју је дошао да разуме када је Михаило сишао у десетом поглављу. Исаији је било речено да ће морати да износи поруку све до недељног закона. При недељном закону биће успостављен остатак.

Тада рекох: Господе, докле? А он рече: Докле градови не опусте без становника, и куће без човека, и земља не постане сасвим пуста, и док Господ не удаљи људе далеко, те буде велико опустошење усред земље. Али ће још у њој бити десетина, и она ће се повратити, и биће поједена: као теревинт и као храст, којима остаје пањ кад одбаце лишће; тако ће свето семе бити њена суштина. Исаија 6:11–13.

Када буде „велико опустошење усред земље“ (у време недељног закона), показаће се „десетина“, чија је „суштина“ „свето семе“. Корен јеврејске речи преведене као „десетина“ јесте „децетак“. Господ ће, у време недељног закона, имати „децетак“ оних који су се „вратили“.

И сваки десетак од земље, било од семена земаљског било од плода дрвета, Господњи је: свет је Господу. А ако ко хоће уопште да откупи шта од својих десетака, нека на то дода и пети део. И што се тиче десетка од крупне стоке или од ситне стоке, свега што пролази под штапом, десето нека буде свето Господу. Левитска 27:30–32.

„Десетина“ која се „враћа“ света је Господу, и она је Господњи део.

Јер је део Господњи народ Његов; Јаков је удео наследства Његова. Поновљени закони 32:9.

Они који су се вратили пре недељног закона, јесу они које представља Јеремија, који су претрпели прво разочарање, којима је Господ обећао да ће, ако се врате, бити уста Господња, односно Његови говорници.

Нађох речи твоје, и поједох их; и реч твоја беше ми радост и весеље срца мога, јер сам назван именом твојим, Господе Боже над војскама. Не седех у збору подсмевача, нити се веселах; седех сам због руке твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрекидан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као лажљивац, и као воде које пресушују? Зато овако вели Господ: Ако се вратиш, тада ћу те опет довести, и стајаћеш преда мнош; и ако одвојиш драгоцену од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. И учинићу те овоме народу као утврђен бронзан зид; и бориће се против тебе, али те неће надвламати; јер сам ја с тобом да те спасем и да те избавим, говори Господ. И избавићу те из руке злих, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:16–21.

Остатак, или десетина која се враћа у Исаијином сведочанству, требало је да буде поједена, јер им је била дата Божја порука, и Његова Реч требало је да буде поједена. То су били они који ће бити Божја уста, и чинећи тако, износиће Божју Реч, коју су требали да поједу они који траже спасење. Јеремија није седео у „скупштини подсмевача“, јер, као и у Даниловом случају, када је угледао визију, „скупштина подсмевача“ је побегла. Јеремија је помислио да му је Бог слагао, јер је Божја рука допустила прво разочарање од 19. априла 1844. у милеритској историји, и 18. јула 2020. у последњим данима. Обећање за Јеремију било је да ће, ако се „врати“, а у Исаијином одломку „десетина“ се „враћа“.

Ако се Јеремија „врати“, он је део Исаијине „десетине“, која је света, и Господњи је удео, чија је „суштина“ у њима. Јеврејска реч „суштина“ значи стуб, а бити учињен „стубом“ јесте обећање дато Филаделфијанима.

Ономе који победи учинићу стубом у храму Бога својега, и више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога својега, и име града Бога својега, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога својега; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:12, 13.

„Стуб“, то јест њихова „суштина“, представља сједињење божанства и човечанства, јер је Христос „стуб“ који подупире храм.

„Док сам била у овом стању потиштености, уснила сам сан који је оставио дубок утисак на мој ум. Сањала сам да видим храм, ка коме је хрлило мноштво људи. Само они који би нашли уточиште у том храму били би спасени када се време наврши. Сви који би остали напољу били би заувек изгубљени. Мноштво оних споља, који су ишли својим разним путевима, исмевало је и ругало се онима који су улазили у храм и говорило им да је тај план спасења лукава обмана, да у ствари не постоји никаква опасност коју би требало избећи. Некима су чак и руке стављали да их спрече да похитају унутар зидина.“

„Плашећи се да ћу бити извргнута руглу, помислила сам да је најбоље да сачекам док се мноштво не разиђе, или док не будем могла да уђем а да ме они не опазе. Али број се повећавао уместо да се смањује, и, бојећи се да не буде прекасно, журно сам напустила свој дом и пробијала се кроз гомилу. У својој стрепњи да стигнем до храма нисам примећивала нити марила за мноштво које ме је окруживало. Ушавши у здање, видела сам да је огромни храм био ослоњен на један неизмерни стуб, а за њега беше привезано јагње, све унакажено и обливано крвљу. Ми који смо били присутни као да смо знали да је то јагње било растргнуто и израђавано ради нас. Сви који су улазили у храм морали су да стану пред њега и исповеде своје грехе.

„Непосредно пред Јагњетом налазила су се уздигнута седишта, на којима је седело једно мноштво веома срећног изгледа. Изгледало је као да небеска светлост обасјава њихова лица, и они су славили Бога и певали песме радосне захвалности које су звучале као музика анђела. То су били они који су дошли пред Јагње, исповедили своје грехе, примили опроштење и сада су, у радосном ишчекивању, очекивали неки радосни догађај.“

„Чак и пошто сам ушла у зграду, обузео ме је страх и осећање стида што морам да се понизим пред тим људима. Али као да сам била приморана да кренем напред, и полако сам се пробијала око стуба да бих стала лицем према јагњету, кад затруби труба, храм се затресе, повици победе уздигну се од окупљених светих, страшан сјај обасја зграду, а затим све обави густа тама. Сви ти срећни људи нестали су са тим сјајем, а ја сам остала сама у неом ужасу ноћи. Пробудила сам се у душевној муци и једва сам могла да уверим себе да сам сањала. Чинило ми се да је моја судбина запечаћена, да ме је Дух Господњи оставио, да се никада више не врати.“ Testimonies, volume 1, 27.

„Суштина“, то јест оно што се налази унутар десетине која се враћа, јесте „стуб“ који подупире храм. Данило је видео узрочно виђење о Јагњету које је било обешено о стуб, и Јагње је било „стуб“. Када је Данило видео то велико виђење, био је преображен у обличје стуба, а Исаијина десетина, исто тако, има у себи „суштину“ (стуб), и ту суштину треба да „једу“ сви који би ушли у храм. Они који улазе у храм и једу суштину јесу друго Божје стадо које се одазива на поруку заставе која се подиже у време недељног закона, када настаје велико отпадање у земљи. „Свето семе“, које је Исаијина суштина, јесте Јагње заклано од постања света.

Десети који се врате биће избављени из руке безбожника, када се у време недељног закона раздвајање Филадельфије и Лаодикије утврди за вечност, и тада многи буду оборени. Они који су оборени поистовећени су са безбожницима који не разумеју. Они ће такође бити избављени из руке страшнога, јер неће примити жиг звери.

Овако говори Господ Бог: и ја ћу учинити да мноштво Египта престане руком Навуходоносора, цара Вавилонског. Он и народ његов с њим, најстрашнији међу народима, биће доведени да затру земљу; и исукаће своје мачеве на Египат и испуниће земљу побијенима. И учинићу да реке пресакну, и предаћу земљу у руку злих; и опустошићу земљу и све што је у њој, руком туђинаца: ја, Господ, рекох то. Исаија

30:10–12.

„Страхота народâ“ јесте заменичка војска цара севера. Застава која се подиже у време недељног закона бива избављена из руке лудих, или злих девојака, а такође бива избављена и из руке страхаоте народâ. Питање којим се овде бавимо јесте да се Исаија, и Данило, и Јеремија, и Језекиљ, и Јован сви користе да представе васкрсење и оснажење сто четрдесет и четири хиљаде који се враћају из разочарања од 18. јула 2020. године. У Даниловој последњој визији, визији датој крај реке Хидекел, Данило бива приведен разумевању и унутрашњих и спољашњих визија Божје пророчке Речи, и бива ојачан да изложи ту поруку.

Poruka o unutrašnjem i spoljašnjem sjedinjena je sa proročkom definicijom glave, ili „tvrđave“, u desetom stihu, koja prepoznaje rat u Ukrajini koji Putin trenutno vodi. Taj ključ za prepoznavanje glave ima unutrašnju i spoljašnju primenu, a početak tog rata označava razdoblje kada obje glave postaju predmet proročanstva. Tvrđava ili glava kao Rusija prepoznaje drugi posrednički rat, koji vodi ka trećem posredničkom ratu, koji označava početak Trećeg svjetskog rata, kao što je predloženo bitkom kod Panija u petnaestom stihu.

Šesnaesti stih predstavlja zakon o nedelji, i stoga se od 2014. године, када је отпочео украјински рат, како је приказано у стиховима једанаест и дванаест, па све до закона о неделји, довршава последње дело повезано са запечаћењем Бољјег народа. Gavrilovo тумачење у једанаестом поглављу књиге пророка Danila predstavlja поруку која посвећује, односно запечаћује Бољји народ. Propustiti tu činjenicu значи propustiti sve. Proročanstvo које је отпечаћено, које се у књизи Otkrivenja назива Otkrivenje Isusa Hrista, i за које књига Otkrivenja показује да бива отпечаћено непосредно пре завршетка времена probe, јесте одређени одломак из књиге пророка Danila.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге, јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Otkrивење 22:10, 11.

У последњим данима постоји одређено време када се коначно пророштво отпечаћује, јер стих каже: „време је близу“. Тај исти израз, који се налази у последњем поглављу Otkривења, налази се и у првом поглављу.

Otkривење Исуса Христа, које даде њему Бог, да покаже слугама својим шта се има ускоро збити; и посла и објави га преко анђела свога слуги своје Јовану, који посведочи реч Божију и сведочанство Исуса Христа, и све што виде. Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Otkривење 1:1–3.

Двеста двадесет, а стога и двадесет и два, јесу симболи сједињења Божанства са човечанством, а завршно дело трећег анђела, које је запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, извршава се у пророчком контексту приче о десет девојака. Мудре девојке последњих дана претрпеле су своје прво разочарање 18. јула 2020. године, и биле су расејане као мртве кости на улици из једанаестог поглавља Otkривења, све до јула 2023, двадесет и две године након што је процес запечаћења отпочео 2001. године. „Време је тада

било близу“, и Господ је тада подигао „глас у пустињи“ који је примио поруку од Гаврила, који ју је примио од Христа, који ју је примио од Оца.

Глас је тада почео да шаље поруку црквама, и она је послата електронским путем, где се може читати и/или слушати, тренутно на више од шездесет језика. Део пророчанства који је био откривен, то јест та порука, налази се у књизи пророка Данила.

„Књига која је била запечаћена није Откривење, него онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане. Анђео је заповедио: „А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена краја.“ Данило 12:4.“ Дела апостолска, 585.

„Део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане“ јесте четрдесети стих. То није једноставно читав четрдесети стих; то је онај део четрдесетог стиха који је представљен након времена свршетка 1989. године, а пре недељног закона из четрдесет првог стиха. Историја четрдесетог стиха, која се у самом стиху уопште не помиње, јесте онај део пророчанства који се односи на последње дане и који је био запечаћен, а који се од јула 2023. године разоткрива онима који изабери да виде и чују.

Четрдесети стих не бележи ништа од историје која следи након слома Совјетског Савеза 1989. године, све до недељног закона из четрдесет првог стиха, али он ипак пружа пророчку платформу на коју треба поставити друге линије пророштва. Они који нису вољни да виде и чују да је методологија „ред на ред“ методологија позног дажда, немају способност да виде скривену историју четрдесетог стиха, а то је историја која представља Откривење Исуса Христа, које је Гаврило дошао да протумачи Јовану и Данилу.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„У Береји Павле је поново отпочео свој рад улазећи у јеврејску синагогу да проповеда јеванђеље Христово. О њима каже: „Ови беху племенитији од оних у Солуну, јер примише реч са сваком готовошћу ума и сваки дан истраживаху Писма да ли је тако. Зато многи од њих повероваше; а и од угледних жена Гркиња и од људи не мали број.““

„При излагању истине, они који искрено желе да буду у праву биће покренути на марљиво истраживање Светога писма. То ће донети резултате сличне онима који су пратили рад апостола у Береји. Али они који у ове дане проповедају истину сусрећу многе који су супротност Берејцима. Они не могу побити науку која им се износи, ипак показују крајњу невољност да испитају доказе који се износе у њену корист, и полазе од тога да је, чак и ако је то истина, од мале важности да ли ће је прихватити као такву или не. Они мисле да су им њихова стара вера и обичаји довољно добри. Али Господ, који је послао своје посланике са поруком свету, сматраће народ одговорним за начин на који поступа према речима својих слугу. Бог ће судити свима према светлости која им је била предочена, било да им је она јасна или не. Њихова је дужност да истражују као што су то чинили Берејци. Господ каже преко пророка Осије: ‘Народ мој гине зато што нема знања; јер ти си одбацио знање, и ја ћу тебе одбацити.’“

„Умови Веријаца нису били сужени предрасудама, и они су били вољни да истражују и приме истине које су апостоли проповедали. Када би људи нашег времена следили пример племенитих Веријаца, свакодневно истражујући Писма и упоређујући поруке које им се доносе с оним што је тамо записано, било би на хиљаде оних који су верни Божјем закону тамо где је данас један. Али многи који тврде да љубе Бога немају жеље да пређу из заблуде у истину, и држе се пријатних бајки последњих дана. Заблуда заслепљује ум и удаљава од Бога; а истина просветљује ум и даје живот души.“ *Sketches from the Life of Paul*, 87, 88.